

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

5. Ex reliquis Conciliorum, & Pontificum definitionibus præfinitiones
Thomisticæ ablegantur.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94274](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94274)

videantur eorum censuris omnino abstinemus: ea enim solummodo adduximus, atque argumenta, quæ id suadere videntur toto suo robore intrinsecus, vt videant, qui hæc legerint, non adeo stupide, atque Ioann. à sancto Thoma aiebat, Thomistis Caluiniſmum à noſtris opponi.

CERTAMEN V.

Ex reliquis Conciliorum, & Pontificum definitionibus præſcriptiones Thomiſtice ablegantur.

1. Definitionibus Tridentini contra Thomiſticas humanorum actuum prædeterminationis præſcriptiones pugnant hæcenus: aliis iam Conciliorum, & Pontificum definitionibus, & decretis certandum. Et primo Concilium Conſtantiæ ſeſſ. 8. inter propoſitiones quadragintaquæque peſſimeri hæreſarchæ Ioannis Vviedæ, de Anglia, vti hæreticas, erroneas, ſeditioſas, ſcandalolâs, damnandas, ac de facto ibi ab eodem Concilio damnatas, vigintiſimam ſeptimam ſic propoſuit. *Omnia de neceſſitate abſoluta eveniunt.* Cum autem ea propoſitio expreſſis ſcripturæ teſtimoniis de noſtrarum actionum contingentiâ, & libertate contradicatur, illa quidem ſub prima hæreſis cenſura continetur: Ea vero propoſitio eadem eſt cum Lutherana, & Caluiniſtice de neceſſitate ex Dei præſcriptione, & prædeterminatione proveniente, ex qua ſolum neceſſitatem illam abſolutam omnium Vviedæſis aſſeruit, vt Lutherus ſuprà recitatus cert. 2. n. 4. ſed hæc eandem eſſe ſuam fateatur Thomiſtæ, qui in antecedenti præſcriptione, & prædeterminatione, & neceſſitate in actu primo operandi præſcriptionem, & prædeterminationem extremam per eas in noſtram voluntatem inducitur cum Caluiniſtis, & Lutheranis convenire ſibi aſſerunt: & ſi in negata inde libertatis noſtræ (quod hi hæretici admittunt, recentiores vero Thomiſtæ negant) diſſerte teſtentur, vt vidimus locis citatis cert. 2. ergo ea ipſa præſcriptione, & prædeterminatione Thomiſticarum doctrinæ, & neceſſitas hæreſis damnata à Concilio Conſtantiæ fuit. Eſt autem de authoritate damnationis huius eſſe ſeſſ. 8. prolata dubitari, vtrumque poſſet: quod eius ſeſſionis tempore triam Papatus in Eccleſia eſſet. Scilicet D. Petri de Luna dicti Benedicte XII. Ioannis XXIII. & Gregorii XII. nuncupatorum: & ſub Ioanne ea ſeſſio habita: nec tunc ab ipſo approbata nec abrogata poſtea ipſi per Concilium, atque ab ipſo Ioanne abdicato à ſe Pontificatu, fuerit approbata: verum cum poſtmodum Gregorius XII. apud idem Concilium per Legatos ſuos Pontificatum depoſuerit, & Concilium in Benedicte contumaciam animaduertens ſeruata iuris forma in cauſæ cognitione ſententia lata: ipſum Pontificatu depulſiſſet Martinus V. ſummum omnium conſenſu electus, & promulgatus eſt, qui anno 1418. decimo Kalendas Maij quo die Concilium ſoluſiſſet, eam damnationem reſatis ſingulis Vviedæſis propoſitionibus Pontificia ſua authoritate confirmavit.

2. Extant autem contra prædeterminationis hæc præſcriptiones antecedentia cauſalitatis, & naturæ nos ad vnum efficiendum determinantes in Concilio Senonenſi contra hos Lutheri errores paulo ante Tridentinum coacto teſtimonia præſentia: quod, licet provinciale fuerit, magnæ tamen apud Catholicam Eccleſiam authoritatis extitit ſemper: fuit enim habitum Pacificis à die 3. Februarij, anno 1527. ad 9. Octobris 1528. Præſide Eminentiſſ. D. D. Antonio Prato Cardinali de S. Anaſtaſia Senonenſis Archiep. Germaniæ, & Galliæ Primatis aſſiſtantibus ſuffraganeis, multiſque diuini, & humani iuris interpretibus, vti et ceteris eius locis conſtat. In eius præſatione ita habetur. [Debetur certe Lutherus ex Apolto noſſe ita neceſſariam eſſe diuinam gratiam ad bene operandum, vt Teſtis liquidem eſt Apoltolus diuinam gratiam in ſe vauit, non fuiſſe.] 1. Corinth. 15. Cum abundantius, inquit, laboraui; non ego autem, ſed gratia Dei mecum: vtrumque nimirum alteri connectens Apoltolus, noluit

liberum arbitrium otio torſcere cum Manichæo; & arrogantiam deuians Pelagij, ſic cooperationem tribuit libero arbitrio, vt ex ſe tamen, & citra diuinæ gratiæ munus ſufficere non poſſit ad ſalutem. Non alius, ſed eſſedem omnino verbis (quæ etiam Auguſtini, & aliorum ſuprà recitarorum Patrum ſunt) noſtram contra prædeterminationis præſcriptiones omnes doctrinam proponimus, & explicamus. Et, licet præſcriptio illa definitionis vim non habeat; aſt, cum ex iis, quæ Concilio, eiſque Patribus, tum ex animantibus, tum iis de rebus definitis ſcripta fuerit ſententia de re hac, & Patrum, & Concilij exceptione omni maius teſtimonium eſt, ſed Concilium ipſum decreto 15. ex decretis fidei, quod eſt de libero arbitrio, ſic habet. [Nec denique tale ſit huiusmodi trahentis Dei auxilium, cui reſiſti non poſſit. Quoties enim Dominus voluit congregare filios Hieruſalem, ſicut gallina congregat filios ſuos ſub aliis, & noluerunt? Fruſtra certe Stephanus Iudeos dura ceruicis, & in circumſiſi cordis arguebat, qui ſemper ſpiritu ſancto reſiſterent. Fruſtra Paulus Theſſalonienſes admoneret, ſpiritum ne exinguerent: ſi diuini inſpirationibus homines inuitabiliter raperentur. Trahit quidem Deus; ſed in eius odorem currimus, non vi, non vico raptramur.] Cum autem reſiſtentia auxilij, & voluntati Dei, quæ actu non ſit, eſſe nequeat, in ſenſu compoſito illius diuinæ voluntatis, & auxilij, quo Deus nos trahit, poſſe nos reſiſtere renuendo per conſenſus negotiationem, Concilium definit. Nec recurſus ad Dei trahentis auxilium, ſecundum ſuam ſolum entitatem conſideratum, non autem, vt ſub eſt voluntati diuinæ trahendi nos (quomodo reſiſti nequeat, vt ait Aluarez 9. de auxilij, d. 93. n. 2. & 3.) eſſe poſſit, quia hoc decreto non entitatis auxilij tantummodo, ſed voluntatis etiam diuinæ congregandi nos, ſicut gallina filios ſuos ſub aliis expreſſa ſit mentio. Reliquæ ſolutiones tentatæ ab aduerſariis ad loca Tridentini præoccupatæ iam ſunt cert. 2. & à ratione q. 6. vberius, ac planius & plenius reſciuntur.

3. Veniamus tandem ad vrgentiſſimas definitiones, & damnationes quinque propoſitionum Cornelij Lanſenij Epifcopi Ipreſis ex libro inſcripto *Auguſtiniſmus*. Ab Innocentio X. primum editas, ac poſtmodum ab eiſdem ſuccellore Domino noſtro Alexandro VII. confirmatas. Prioris de eis damnationibus decretum eſt huiusmodi. [Innocentius Epifcopus ſeruus ſeruorum Dei vniuerſis in Chriſto fidelibus ſalutem, & Apoltolicam benedictionem. Cum occasione impreſſionis libri, cui titulus, Auguſtiniſmus Cornelij Lanſenij Epifcopi Ipreſis, inter alias eius opinionones orta fuerit, præſertim in Gallis conuerſa ſuper quinque ex illis, complures Galliarum Epifcopi apud nos inſiſterunt, vt eandem propoſitiones nobis oblatas expendere, ac de vnaquaque earum certam, ac perſpicuam ferreſſent ſententiam. Tenor autem præſentium propoſitionum eſt proſequitur. Prima, aliqua Dei præcepta hominibus iuſtis volentibus, & conantibus, ſecundum præſentes, quas habent, vires, ſunt impoſſibilia: deſt quoque illis gratia, qua poſſibilia ſiant. Secunda interiori gratiæ in natura lapſa nunquam reſiſtitur. Tertia ad merendum, & demerendum in ſtatu naturæ lapſæ non requiritur libertas à neceſſitate ſed ſufficit libertas à coactione. Quarta: Semi-pelagiani admittunt præuenientis gratiæ interioris neceſſitatem ad ſingulos actus, & in hoc erant hæretici: quod vellent eam gratiam talem eſſe, cui poſſet humana voluntas reſiſtere, vel obtemperare. Quinta, Semi-pelagianum eſt dicere Chriſtum pro omnibus omnino hominibus mortuum eſſe, aut ſanguinem fuſiſſe. Nos, (quibus inter multiplices curas, quæ animum noſtrum aſſidue pulſant, illa in primis cordi eſt, vt Eccleſia Dei nobis ex alto commiſſa purgatis præuarum opinionum erroribus tuto militare, & tanquam nauiſ in tranquillo mari, ſedatis omnium tempeſtatum fluctibus, ac pro cellis ſenire navigare, & ad optatum ſalutis portum peruenire poſſit) pro rei grauitate coram aliquibus Rom. Eccleſiæ Cardinalibus ad id ſpecialiter ſæpius congregatis à pluribus in ſacra Theologia Magiſtris eandem quinque propoſitiones, vt ſuprà nobis oblatas, fecimus ſingulatim diligenter examinari; corſusque ſuffragia, tum voce, tſi ſcripto ſclara mature conſiderauimus: eoſdemque Magiſtros variis coram nobis actis congregationibus prolixè ſuper eiſdem, ac ſuper earum qualibet diſſerètes audiuiſſimus. Cui autem ab initio huiusmodi diſcuſſionis ad diuinum implorandū auxilij multorum

Christi fidelium preces, tum priuam, tum publicè indiximus; postmodum iteratis eisdem feruentius, ac per nos sollicitè implorata sancti spiritus assilientia, tandem diuino numine fauente ad infra scriptam devenimus declarationem, & definitionem. Primam prædictarum propositionum. Aliqua Dei præcepta, &c. temerariam, impiam, blasphemam anathemate damnatam, & hæreticam declaramus, & vti talem, damnamus. Secundam interiori gratiæ, &c. hæreticam declaramus, & vti talem damnamus. Tertiam ad merendum, & demerendum, &c. hæreticam declaramus, & vti talem damnamus. Quartam. Semipelagianum admittebant, &c. falsam & hæreticam declaramus, & vti talem, damnamus. Quintam semipelagianum est dicere, &c. impiam, blasphemam, contumeliosam diuinæ pietati derogantem, & hæreticam declaramus, & vti talem damnamus. Mandamus igitur omnibus Christi fidelibus vtriusque sexus ne de dictis propositionibus sentire, docere, prædicare aliter præsumant, quam in hac præfata declaratione, & definitione continetur sub censuris, & penis contra hæreticos, & eorum fautores in iure expressis. Præcipimus pariter omnibus Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, aliisque locorum ordinariis, necnon hæreticæ prauitatis inquisitoribus, & rebeldes prædictis, & rebeldes quocumque per censuras, & penas prædictas, ceteraque iuris, & facti remedia opportuna, inuocato etiam ad hoc (si opus fuerit) auxilio brachij secularis, omnino coercerent, & compellerent. Non intendentes tamen per hanc declarationem, & definitionem super prædictis quinque propositionibus factam approbare vllatenus alias opiniones, quæ continentur in prædicto libro Cornelij Ianfenij. Datum Romæ apud sanctam Mariam Maiorem anno incarnationis Domini, Millef. sexcentell. quinquages. tertio, pridie Calendis Iunii Pontificatus nostri anno nono.

4. Cum autem hac definitione, & damnatione tacti variis eam artibus & explicationibus eludere post Gregorij obitum Ianfeni tentarent: ipsius successor Sanctiss. Dom. noster Alexander VII. illam sequenti bulla, & definitione stabiluit. [Alexander Episcopus seruus seruorum Dei vniuersis Christi fidelibus salutem, & Apostolicam benedictionem. Ad sanctam B. Petri sedem, & vniuersalis Ecclesiæ regimen, inestimabili diuinæ providentiæ dispositione, nullis nostris suffragantibus meritis, cuncti, nihil nobis antiquius ex muneris nostri debito esse duximus, quam, ut sanctæ fidei nostræ, ac factorum dogmatum integritati tradita nobis à Deo potestate opportune consulere. Ac licet ea, quæ Apostolicis constitutionibus abunde fuerunt definita, nouæ decisionis, siue declarationis accessione nequaquam indigeant: quia tamen aliqui publicæ vilitatis perturbatores illa in dubium reuocare, vel subdolis interpretationibus labefactare non verentur: ne morbus ille latius diuagetur, promptum. Apostolicæ autoritatis remedium censuimus non esse differendum. Emanauit siquidem à sancte. recordat. Innocentio Papa 10. prædecessore nostro constitutio, declaratio, & definitio tenoris, qui sequitur.] Qua Innocentij definitione ad verbum, ut supra posita pergit Alex. [Cum autem nonnulli iniquitatis filij prædictas quinque propositiones, vel in libro prædicto eiusdem Cornelij Ianfenij non reperiri, sed fictæ, & pro arbitrio compositas esse, vel non in sensu ab eodem intento damnatas fuisse asserere, magno cum Christi fidelium scandalo, non reformident. Nos, qui omnia, quæ hac in re gesta sunt, sufficienter, & attente perspeximus (vtpote, qui eiusdem Innocentij prædecessoris nostri iussu, dum adhuc in minoribus constituti, Cardinalis munere fungemur, omnibus illis congressibus interfuimus, in quibus Apostolica autoritate eadem causa discussa est, ea profecto diligentia, qua maior desiderari non posset) quamcumque dubitationem super præmissis in posterum auferre volentes, ut omnes Christi fideles in eiusdem fidei vnitare sese continent: ex debito pastoralis officij maturâ deliberatione præfata Innocentij prædecessoris nostri constitutionem, declarationem, & definitionem harum serie confirmamus, approbamus & innouamus: & quinque illas propositiones ex libro præmemorati Cornelij Ianfenij Episcopi Iprensis, cui titulus est, Augustinus, excerptas, ac in sensu ab eodem intento damnatas

fuisse declaramus, ac definimus; ac vti tales, inusta scilicet eadem singulis nota, quæ in prædicta declaratione, & definitione vnicuique illarum, singulatim inuitur, iterum damnamus. Ac eundem librum sæpè dicti Cornelij Ianfenij, cui titulus, Augustinus, omnesque alios tam manuscritos, quam typis mandatos, & si fors in posterum edi contigerit, in quibus prædicta eiusdem Cornelij Ianfenij doctrina ut supra damnata, defenditur, vel additur, aut defenditur, & additur, damnamus eidem, atque prohibemus. Mandantes omnibus Christi fidelibus ne prædictam doctrinam teneant, prædicent, doceant verbo, vel in scriptis exponant, vel interpretentur, publicè, vel priuam, palam, vel occultè imprimant, sub penis, & censuris contra hæreticos in iure expressis ipso facto, absque alia declaratione incurrendis. Præcipimus igitur omnibus venerabilibus fratribus nostris Patriarchis, Primatibus, Metropolitans, Archiepiscopis, Episcopis, ceterisque locorum ordinariis, ac hæreticæ prauitatis inquisitoribus, ac iudicibus Ecclesiasticis, ad quos pertinet, ut præfata eiusdem Innocentij prædecessoris nostri constitutionem declarationem, ac definitionem iuxta præfatum nostram determinationem ab omnibus obseruari faciant: ac inobedientes, & rebeldes prædictis penis, aliisque iuris & facti remediis, inuocato etiam (si opus fuerit) brachij secularis auxilio, omnino coercerent. Datum Romæ apud S. Mariam Maiorem ann. incarnationis Domini, Millef. sexcentell. quinquages. sexto, decimo septimo Calend. Nouemb. Pontificatus nostri anno secundo. Cardinal. Prodarat. Gualterius vica de curia P. Giampinus.] Quo anno die 7. Nouemb. plumbeo sigillo affixas has literas ad Valuas Basilicæ sancti Principis Apostolorum de Vrbe Cancellariæ Apostolicæ, & aliis Vrbs conuersis locis per Petrum Paulum de Grassis fidem, & ipse, & pro Magistro cursum Iacobus Cornelius cursor facit.

5. Hæc vero omnes definitiones, & singule Thomisticæ æque, atque Lutheranas, & Calvinianas præfinitiones damnare videntur. Dixi omnes, & singulas. Nam prima propositionem primam Cornelij Ianfenij condemnatur, videlicet. [Aliqua Dei præcepta hominibus iustis volentibus, & conantibus secundum præfentes, quas habent, vires, sunt impossibilia; deest quæque illis gratia, qua possibilia fiant.] Quam concorditer vtrique præfatorum Pontificum præmissa definitionis fugillat. *Temerariam, impiam, blasphemam: anathemate damnatam, & hæreticam declaramus, & vti talem damnamus.* Idcirco anathematizata declaratur, & hæretica, &c. atque vti talis damnatur: quia negat auxilium sufficiens gratiæ, & absolute potentes Dei præcepta implere possumus, & absolute potentes ad illa constituamur: quia negat auxilia gratiæ sufficientia ad non peccandum, seu præcepta Dei implenda. Id quod in Lutheranis, & Calvinistis damnatum iam erat anathemate in Tridentino sess. 6. can. 22. quem recitauimus cert. 4. num. 3. cum autem eo numero ex præfinitione omni essentialiter prærequisita ad operandum, atque independentem ab vlla libertatis notitæ apponenda gratiam sufficientem aboleri ostenderimus, ostensurique plenus finis à ratione quærit. 6. iure, non solum eis definitionibus Pontificum ea propositio, ut hæretica damnatur, ac etiam damnata declaratur, sed & præfinitiones Thomisticæ, quibus conexa similis propositio est, definitionibus eis mediare opposi videntur. Eadem ratione secundæ propositionis Cornelij Ianfenij damnationibus, tangi mediare præfinitiones videntur: quia ea propositio auxilia gratiæ sufficientia relegabat, solis efficacibus admittis. Erat quippe. [Interiori gratiæ in statu naturæ lapsæ nunquam resistitur.] Ac proinde, cui resistitur, nullam esse gratiam Dei: sufficiens autem, ac non efficax gratia ea est, cui resistitur. De ea vero propositione vterque Pontifex, resistitur. Nec minus contra Præfinitionem ait, *Hæreticam declaramus.* Nec minus contra Præfinitionem res omnes faciunt damnationes similis præfatis duabus doctrinæ propositioni Cornelij Ianfenij quintæ ab vtrouque Pontifice adiunctæ: ea enim erat: *Semipelagianum est dicere Christum pro omnibus omnino hominibus mortuum esse, aut sanguinem suum fuisse.* Ideo enim id dicebat Ianfenius: quia pro eis solum mortuum Christum putabat, quibus auxilia efficacia ad salutis consecutionem meritis, mortisque sua obtinuit: quia negabat reliquis ex gratia

gratia Dei per Christum auxilia sufficientia, de ea verò Pontifices ambo aiunt: *Impium, blasphemum, contumeliosum, divina pietati derogantem, & hæreticam declaramus, & uti salem damnamus*. Declarat autem hæreticam, nec solum hæreticis damnat, quia antea damnata etiam in Lutheranis, & Calvinistis (sicut memorata alia) à Tridentino fuerant Canone 17. quem recitauimus, & perpendimus citato art. 4. n. 4.

6. Sed tertia, & quarta propositionum Cornelij Iansenij damnationes Pontificæ præmissæ vrgentius adhuc, & immediatius præfinitiones etiam Thomisticas exterminant. Tertia propositio fuit: *Ad merendum, & demerendum in statu naturæ lapsæ non requiritur libertas à necessitate, sed sufficit libertas à coactione*. De qua ita Pontifices ambo censent: *Hæreticam declaramus, & uti salem damnamus*. Declaratur verò hæretica: quia iam damnata erat etiam à Tridentino sess. 6. cap. 5. & Can. 4. recitatis certam. 1. num. 1. quæ de libertate nostra, & potestate ad non consentiendum, seu dissentiendum posito auxilio gratiæ, cui consentimus, seu (quod idem est) efficaci, statuitur: ei siquidem potestati ad vtrumvis, necessitas potentia ad consensum determinans, & non indifferens ad vtrumvis omnino contradicere, ut non semel arguimus, & ex infinito quæst. 6. ostendimus: Sed certe definitiones præfinitæ rem nobis hanc citra discursus nostri laborem dederunt: scilicet ad meritum, ac demerendum: quia libertas, seu potentia ad vtrumvis requiritur, non sufficere libertatem à coactione, verum etiam à necessitate requiri in voluntate libertatem: ergo definitur stante libertate à coactione in voluntate nostra ad operandum, dummodo necessitas ad operandum alia in voluntate sit, à qua voluntas non sit libera, non esse absolutam libertatem, necessariam vtrique ad merendum, & demerendum. Pater: quia quacumque necessitate alia ad operandum, posita, non erit absolute libertas à necessitate, quam requirit Concilium definit: ac proinde, si libertas absoluta ad operandum necessaria, ad merendum cum ea necessitate adesse admittatur, condemnata propositio expressè admittetur. Eligant ergo aduersarij, an præfinitiones suæ prædeterminatiuæ necessitatem aliquam ad operandum inducant necne? si non inducant, eis adhuc positis, nulla erit necessitas operandi, siue, vt voluntas operetur: quare neque præfinitiones prædeterminatiuæ naturæ, & essentia sua connexæ cum operatione voluntatis erunt: quod solum contendimus, siquæ doctrinæ contradicere. Si autem dicant, suis præfinitionibus prædeterminatiuæ necessitatem aliquam ad operandum, siue, vt voluntas operetur afferri, libertatem absolutam necessariam ad merendum, ac demerendum eis præfinitionibus eueri fieri coguntur, vel definitionibus hæc Pontificis contradicere: quod de Catholicis doctis, priusque Patribus, non absque magna temeritate, vel leuiter suspicari nefas erit.

7. Neque verò dici potest præter libertatem à necessitate coactiuam alias plures necessitates esse: ab vna autem earum, quæ non sit necessitas præfinitionum suarum, si deur ab ipsa libertas: satis erit, vt ad meritum, ac demerendum detur libertas non solum à coactione, sed à necessitate. Cæterum, etsi alia plures necessitates ad operandum à necessitate coactionis diuersæ assignari, atque intelligi, & explicari possent: si, vel ab vna illarum, quæmodum est aliqui à necessitate morali seruientibus liberi sit, si tamen moralem necessitatem seruientibus morali seruienti absolute non habet: & quia veltigalibus absolutis, & immunitis à veltigalibus, neque est, nec possumus sint, tamen negatiuum significare: scilicet negationem seruientis, & subiectionis: ac proinde certum, cuius immunitas, & libertas dicuntur, distribuitur, subiectiones, & necessitates negant: cum ergo necessitas ad operandum, siue, vt voluntas operetur absolute dicta, omnem necessitatem ad operandum, siue, vt voluntas operetur (vt pote communis his omnibus) sub se contineat, & contineat, dum libertas absolute à neces-

sitate ad operandum, siue, vt voluntas operetur, eis Pontificis decretis, & definitionibus necessaria ad meritum ac demerendum requiritur: non quidem libertas ab vna, vel alia, vel pluribus solum necessitatibus, etiam non coactiuis, voluntatis ad operandum, siue, vt voluntas operetur, requisita definitur, verum etiam libertas ab eiusmodi necessitatibus omnibus.

8. Secundo: seclusa necessitate consequenti determinationem liberam voluntatis, quamque ipsa voluntas determinatio, seu operatio à potestate ipsius indifferenti (vt Anselmus, & Patres supra recitati quæst. 3. cens. 4. aiebant) proueniens facit, & quæ, cum libertate requisita ad meritum, ac demerendum amice componitur: & seclusa etiam necessitate coactionis, cuius immunitatem etiam Cornelius Iansenius ad libertatem merito, ac demerito necessariam cum omnibus etiam Thomistis, & hæreticis fatetur: nulla necessitas pro priori naturæ ad operationem voluntatis, neque ab eius libero exercitio esse potest, quæ in necessitando voluntatem ad operandum, & non relinquendo potestatem illius indifferenter ad vtrumvis ab alia excogitabili necessitate differt: quia hoc totum, cuiusque specialis necessitatis antecedenti pro priori naturæ voluntatis operationem, cum qua conuenitur, atque ab eius libero exercitio independenti, ex prædicato communi necessitatis antecedenti natura operationem voluntatis, ab huiusque exercitio libero independentis conuenit: quare, sicut nulli eius generis speciali necessitati deesse magis potest, quam suis speciebus: ita nulla specialis eius generis necessitas excogitari potest, quæ magis, minuse, quam alia, libertati voluntatis officiat. Scio à Thomistis relatis à nostro Soar. 1. de auxil. cap. 10. num. 6. & à Ioanne à Bononia de prædest. pag. 514. ea distinctione duplicis potentia, & duplicis necessitatis vfos esse, & illa quidem vtrutrum in hoc, & similibus difficultatibus. Cabrerain 3. part. tit. 2. quæst. 116. à num. 302. Ioann. Gonzal. par. d. 58. sect. 2. Ioann. à S. Thom. tract. de volunt. d. 5. art. 6. num. 13. scilicet necessitatis, & potentia absolute, & necessitatis, & potentia infallibilitatis. Et necessitatem absolutam ad vnam extremum pugnat cum potentia absoluta ad eius oppositum siue priuatiue, siue negatiue, ac proinde cum libertate ad vtrumque, quare & cum merito operationis, ad quam ita necessitata voluntas est: similiterque necessitatem infallibilitatis cum potentia infallibilitatis: ceterum necessitatem infallibilitatis stare posse cum potentia absoluta ad oppositum: quia, licet absoluta, potentia physica ad oppositum ponendum sit: aut infallibiliter nunquam illud est appositura: quod solum dicit necessitas infallibilitatis apponendi actum.

6. Definitiones igitur, aiunt, Pontificum de necessaria ad meritum, ac demerendum libertate nostrorum operum à necessitate, de libertate, à necessitate absoluta loquuntur, quæ potentia physice actiue arbitrij ad negationem operis est: hæc quippe potentia absoluta, physice actiue ad oppositum (qua essentialiter stat libertas arbitrij, & operationis nostræ) contradicere: hanc verò necessitatem ad operandum voluntati à Thomisticis præfinitionibus prædeterminatiuis nullatenus inferri aiunt: sed solum necessitatem infallibilitatis: quæ absolute eius potentia physice actiue ad oppositum, quare neque eius, & operationis prædeterminatiuæ præfinitæ libertati repugnat. Hanc solutionem huc ex parte impugnandam remisit q. 4. certam. 2. num. 13. Et, licet sicut impugnanda sit à ratione quæst. 6. eam tamen breuius impugno. Primo: quia Ethnicorum fatalium solutio fuit apud Iulium Sirenium 3. de fato cap. 22. de eis aientem. *Dicebant enim, licet voluntas aliter re vera operatur non sit, tamen potest absolute operari*. Secundo: quia, si necessitas hæc infallibilitatis, vt operetur voluntas in prædicatis intrinsicis præfinitionis prædeterminatiuæ est, nec sumitur à futuritione ipsa operationis, quatenus est necessitas, qua necesse est fore, seu futurum esse quiddam semel futurum est (quæ quidem solum est consequens necessitas, & infallibilitas) nequit non necessitas infallibilitatis, vt operetur voluntas, tota præfinitioni prædeterminatiuæ intrinsicæ, ex eaque desumptæ totaliter, & adæquate necessitati absolute, physiceque vt voluntas operetur, præfinitione inductæ tandem inniti. Etenim necessitas infallibilitatis formaliter sumpta cognitionis obiecti propria est,

